

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13845

гр. София, 05.08.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 05.08.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **4322** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по молба на адв.Г., в качеството на пълномощник на „Напоителни системи“ ЕАД с искане за изменение на решение № 9794 от 25.06.2024г. по адм.д. № 4322 по описа на АССГ за 2024г., в частта за разностите.

Твърди, че възражението на ответната страна за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение не е следвало да бъде кредитирано, успоредно с това – твърди, че не са представени други оферти на адвокатски кантори във връзка със защитата по делото поради конфиденциалност на същите, излагат се съображения за „неуместност“ на съдебните изводи досежно границата между свободата на договаряне и неоснователното обогатяване досежно претенцията за адвокатско възнаграждение. Твърди още, че съдът не може да се намесва в свободната на договаряне между страните, като намаляване размера на възнагражденията води до подронване престижа на адвокатите.

Ответната страна – зам.изпълнителния директор на ДФЗ изразява становище за неоснователност на искането, като се позовава на изрично отправеното от представляващият го възражение за прекомерност, ниската фактическа и правна сложност на казуса и твърди, че от страна на дружеството е налице единствено подадена жалба и проведено съдебно заседание в което не са извършени никакви съдопроизводствени действия освен да се претендира адвокатско възнаграждение и в този смисъл предявената претенция в пълен размер не съответства на обема положен труд, фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия.

С посоченото Решение 9794 от 25.06.2024г. по адм.д. № 4322 по описа на АССГ за

2024г., съдът е посочил изрично, че:

„В съответствие с нормата на чл.143 ал.1 АПК жалбоподателя е отправил претенция за разноси в размер на 10800лв. адвокатско възнаграждение и 866лв. заплатена държавна такса. В подкрепа на претенцията е представено договор за правна помощ на стойност 9000лв.,пълномощно, платежно нареждане за сумата от 10 800лв. и фактура видно от която сумата от 1 800лв. е начислено ДДС върху стойността на адвокатските услуги от 9000лв.,както и удостоверение за регистрация по ДДС на адвокатското дружество.

Съдът счита, че претенцията е законосъобразно предявена, но неоснователна като размер. В подкрепа на изложеното следва да се посочи:

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноси за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разностите,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът, в рамките на проведеното на 17.06.24г. открито съдебно заседание изрично е оправил въпрос към жалбоподателя как е определен размера на претенцията. В отговор е заявено,че възнаграждението е формирано на база свободно договаряне,като е имало предложения и от други кантори,но адвокатското дружеството а процесуалният представител е предложило най-ниска цена.

Ответната страна, с писмено изявление от 14.06.2024г. е направила възражение за прекомерност на евентуално поискано за присъждане адвокатско възнаграждение.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минималния размер на разностите, изчислени съобразно Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентната същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. И като следствие и ограничението на чл.36 ал.2 от ЗАдв. също е неприложимо.

В настоящият казус жалбоподателя се позовава на свободата на договаряне, като твърди и наличие на други,представени оферти, но не представя доказателства в подкрепа на твърдението си.

От друга страна – ответника се задоволява единствено и хипотетично да възрази срещу претенцията, ако такава бъде отправена, очевидно незаинтересован от основателността и.

По своята същност произнасянето по претенцията за разноси, представлява произнасяне по частно-правен, облигационен спор. Същият е отвъд дискрецията на служебното начало с изключение на нормативно инкорпорираният критерий за „справедливост“ на възнаграждението.

Простото възражение за прекомерност без никаква конкретика, не позволява съдът да приеме, че за ответника претендираното възнаграждение е несправедливо, а само, че „не му се плаща“ без да става ясно защо.

В т.3 на ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, е посочено,че:

„С приемането на действащия ГПК отпадна правомощието на съда служебно да осъществява проверка за прекомерност на разноските за адвокатска защита при постановяване на решението. С чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидено, че само страна може да сезира съда с искане за намаление на възнаграждението за адвокатска услуга, дължимо като разноси. Основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора, т. е. да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай - например задължителната практика, разрешаваща основните спорни въпроси определя сложност в по-ниска степен....

Намаляването на адвокатското възнаграждение по този ред не рефлектира в отношенията между адвокат и клиент, които са сключили конкретен договор и са поели задължения по него. То е израз само на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие...“

В този смисъл и като съобрази,че:

- Съдът не следва да преценява служебно законосъобразно претендираният размер на претенцията за разноси, а само по инициатива на страните и то - състезателно проявена с доказателствена обосновааност на претенцията,респ. на възражението.
- Не са представени доказателства за други оферти за процесуално представителство, което не изключва напълно претендираната себестойност на платеното възграждение, но помага да се приеме ,че същото не е формирано в следствие на реален пазарен анализ. Пазарен анализ всъщност не е необходим при наличие на доверителни отношения с конкретен адвокат, каквато е същността на понятието „доверие“, но не позволява пълното остойностяване на доверието, така, както упълномощителя го разбира, за сметка на ответника и в степен отричаща характера на самото дело.
- Не е налице реално възражение за прекомерност от страна на ответника,който дори не се е запознал със самата претенция, а я оспорва евентуално и

хипотетично и в този смисъл възразява неясно срещу какво.

- Конкретният изход от спора и неговите последици за отмяна на акта не са съответни на цялата техническа и правна сложност на делото, а на базата на установеното нарушение, следствие от липса на посочен и изведен фактически състав на понятието нередност. Цялостният анализ съдът е извършил поради задължението си за произнасяне по целият предмет на спора.
- Въпросът как следва да процедира съдът при установено нарушение в изискването за форма на акта /неизведен приложим фактически състав на нормата и непосочено съответстващо му правно основание/ довело и до неговата материална незаконосъобразност е въпрос трайно разрешен в практиката.
- Свободата на договаряне следва да бъде зачетена, но не и да бъде превърната в средство за неоснователно обогатяване.
- Независимо от порока на един административен акт, до надлежното му установяване по съдебен ред същият засяга правната сфера на адресата си, а интензитета на това засягане може да бъде съпоставен в пропорция с неговият материалният интерес. Респ. следва да бъде отчетен като обстоятелство обосноваващо ангажиране на правна защита и заплащане на хонорар в определен размер.

Съдът приема, че социалната справедливост и достъпа до правосъдие на жалбоподателя следва да бъдат оценени в размер на 4000лв., към които да се добави и сумата от 866лв. платена държавна такса или общо 4866лв.“.

На тази база следва да се посочи:

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При произнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноски. Съдът е обосновал както изводите си във връзка с неприложимата, съответно – приложимата нормативна база, така и извода за фактическата и правна сложност на делото съотнесен към претендираното адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това и във връзка с твърдението, че разноските са реално платени, съдът е приел този факт за осъществен, като следва да се добави, че в цитираното преюдициално решение на СЕС е подчертано изрично, че неприложимостта на Наредбата не рефлектира по никакъв начин в отношенията между адвоката и неговият представител. И това обстоятелство съдът държи изрично да подчертае, с оглед твърдението, че посредством произнасянето си съдът се намесва в частни отношения подчинени на „свободата на договаряне“.

Както следва от постановеният съдебен акт,но както следва и от преюдициалното заключение на СЕС – произнасянето на националният съд в подобна хипотеза на неприложимост на Наредба № 1/2004 не засягат изобщо отношенията между адвоката и неговият клиент. Така, като продължение, настоящият състав определяйки размера на адвокатско възнаграждение не се произнася в смисъл, че не е налице свършена работа срещу която е заплатено дължимо възнаграждение, а напротив – крайният доспозитив на съдебният акт очевидно е благоприятен за страната,респ. нейната защита – проведена успешно по инициатива на адвоката и в съответствие с принципа на служебно начало приложен от съда. Изрично е посочено още,че претенцията е законосъобразно предявена.

Що се касае до приложимостта на Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът ясно е обосновал предпоставките поради които счита, а и е длъжен да счита, под риск от нарушение на ПЕС, Наредба № 1/2004г. за неприложима. Обосновавайки тази неприложимост съдът е извършил правоприлагане по аналогия, съобразно чл.46 ЗНА, с оглед настъпилата непълнота в уредбата.

На последно място - след като страната заявява че не следва да разкрива на съда други оферти за процесуално представителство по настоящото дело, дори в минимизиран вариант, тъй като същите са с конфиденциалност и като следствие явно тази конфиденциалност надделява над интереса на доказателствената му дейност, то същият не може да се позовава и на това обстоятелство в подкрепа на претенцията си.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. Г., за изменение на решение № 9794 от 25.06.2024г. по адм.д. № 4322 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия:.